

Τέτοιες μέρες πριν 33 χρόνια, το '86, είχα βρεθεί, περαστικός, από την καλύβα του Ταρζάν, στο ελατόδασος του Τυμφρηστού, μια ντουζίνα χιλιόμετρα από τη Φουρνά Ευρυτανίας.

Ως εικόνα, ήταν ήδη πολύ μακριά από την πρώτη παράσταση που είχα, δέκα χρόνια νωρίτερα. Εκείνη την πρωτόγονη ομορφιά, χωρίς τις όποιες υποδομές αξιοποίησης του χώρου, τότε, μέσα στο δροσερό, βροχερό μεσημεράκι της τελευταίας μέρας του Μαΐου του '76 με μια απόκοσμη ησυχία.

Την πρωτοχρονιά του '86, ηλιοφάνεια, ψυχή δίποδη ζώσα πουθενά, απών ακόμα και ο μπάρμπα Γιώργος από την καλύβα του, παρούσες όμως οι πινακίδες, τα αποφθέγματά του. Λέξεις στη σειρά βαλμένες, διυλισματα σοφίας γραμμένα σε πετিকাρισμένα από την υγρασία κόντρα πλακέ.

Ανασύρω ένα που ακούγεται σαν στίχος ελαφρού τραγουδιού, σαν στιχάκι από αυτά που ήταν τυπωμένα στην πίσω πλευρά των μικρών σελίδων, των παλιών ημερολογίων τοίχου. Από αυτά που συχνά τα ακούς αδιάφορα ή με μια αίσθηση διακριτικής περιφρόνησης.

Αλλά δεν είναι έτσι, ή έστω, δεν είναι έτσι πάντα. Κρατώ την ορθογραφία: «ΕΥΤΙΧΗΣΜΕΝΗ

ΖΩΗ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΥΠΑΡΧΕΙ ΜΟΝΟ ΜΙΑΣ ΣΤΙΓΜΗΣ!». Με θαυμαστικό στο τέλος και υπογραμμισμένο το μιας στιγμής. Έφερε και υπογραφή: «ΤΑΡΖΑΝ». Επίσης και εικονογράφηση. Μια νεκροκεφαλή και δυο σταυρωτά οστά. Και βέβαια το τοπικό στοιχείο. Φουρνά. Ένα μικρό αριστούργημα της λαϊκορεσίβιας τέχνης.

Ο μοναχικός πρίγκιπας των υψίπεδων του Τυμφρηστού, ο οποίος λέγεται πως διατηρούσε φιλοβασιλικές απόψεις, είχε άσχημο τέλος. Αν υποθεθεί ότι ένα τέλος μπορεί να είναι και όμορφο. Τον λύγισε το ψύχος έναν βαρύ χειμώνα που το χιόνι έκλεισε τις προσβάσεις. Μα, άφησε το στίγμα του.

άντε και Καλή χρονιά, ή έστω όχι χειρότερη και ας μην λησμονούμε:

....παρά μονάχα μιας στιγμής